

Arrest

nr. 300 923 van 1 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier en de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. VAN DER HAERT verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 november 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 26 november 2021 om internationale bescherming. Op 30 maart 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je verklaarde een Afghaanse moslim van Pashtun origine te zijn. Je bent geboren op (...) 2005 in Qalai Shahi (Nangarhar, Afghanistan). Je groeide op samen met je ouders en vijf broers en zussen. Je ging naar school en daarnaast bezocht je ook de madrassa en de moskee. Het dorp waarin je opgroeide was overwegend pro Taliban.

Jouw vader werkte in Afghanistan als privéchauffeur en veiligheidsagent voor de parlementariër Gul Karim. Jouw vader was hierdoor vaak niet thuis en voor enkele dagen op verplaatsing. Het overwegend pro-taliban dorp waarin jullie woonden was op de hoogte van het feit dat jouw vader voor de overheid werkte en jullie in het algemeen contra-Taliban waren.

Op 13 februari 2021 kwam een gemaskerde Taliban-strijder aanbellen bij jullie thuis, vragend of jullie vader thuis was. Toen dit niet het geval bleek gaf deze talib een eerste dreigbrief af. Hierin viel te lezen dat jouw vader gevraagd werd door de Taliban om explosieven in de auto mee te nemen waar hij Gul Karim mee vervoerde. Hij zou vervolgens een aanslag moeten plegen. Als hij niet zou meewerken zou de hele familie vermoord worden. Een drietal maand later kwamen er weer Taliban leden bij jullie thuis. Je vader was weer afwezig. Ze kwamen deze keer wel binnen en jij vroeg wat ze wouden van jouw vader. Hierop mishandelden ze je, sneden ze in je been en viel je flauw. Je bent wakker geworden in het ziekenhuis van Jalalabad. Op 12 juni 2021 kwamen ze voor een derde keer naar jullie huis. Je vader was weerom niet en er werd een tweede dreigbrief afgegeven, met dezelfde boodschap als voorheen. Op 1 juli 2021 kwamen ze voor een vierde keer langs, opnieuw op een moment dat jouw vader niet aanwezig was, en er werd een derde dreigbrief afgegeven. De derde dreigbrief bevatte weerom dezelfde boodschap. Jullie stelden jullie vader van telkens op de hoogte van al deze gebeurtenissen en brieven maar hij noch Gul Karim namen deze bedreigingen serieus. Je vader bleef ook zonder meer werkzaam voor Gul Karim.

Eind juli 2021 vertrok jouw vader naar zijn werk en hij kwam nooit meer terug. Tot op heden hebben jullie geen enkel idee waar hij is en of hij al dan niet nog in leven is. Je besloot dat het te riskant werd, ook voor jezelf en verliet uiteindelijk een aantal dagen na de verdwijning van jouw vader en vlak voor de machtsovername van de Taliban, in augustus 2021, Afghanistan. Je reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland en de Balkanroute richting België. Je verzocht hier internationale bescherming in België op 26 november 2021.

Sinds jouw vertrek zijn jouw moeder, broers en zussen verhuisd naar je maternale oom. Je hoorde via een dorpeling dat de Taliban nog eens langsgekomen zijn bij jullie thuis en het hele huis vernield hebben.

Ter staving van je verzoek legde je volgende documenten neer: taskara's van jezelf, je ouders en je broers en zussen (kopieën), vaccinatiekaart (kopie), rijbewijs van je papa (kopie), badge van je vader (kopie), ziekenhuisattest(kopie) en de drie dreigbrieven van de Taliban (kopieën).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit.

Daarnaast bleek uit je verklaringen dat je naar de psycholoog zou gaan in België. Er werd afgesproken tijdens het persoonlijk onderhoud dat een psychologisch attest zou opgestuurd worden naar het CGVS. Het CGVS ontving tot op heden echter geen enkel stuk ter staving van jouw psychologische behandeling (zie CGVS, p. 26). Dat je, omwille van je psychologische problemen niet in staat zou geweest zijn deel te nemen te nemen aan het persoonlijk onderhoud, toon je evenmin aan. De Commissaris-generaal beschikt evenmin over dergelijke elementen. Uit jouw administratief dossier blijkt dat je wel degelijk in staat was

en over voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om op een omstandige manier jouw relaas uit de doeken te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Je verklaarde Afghanistan verlaten te hebben omdat je familie bedreigd is door de Taliban. Jouw vader werkte voor het parlementslid Gul Karim als veiligheidsagent en privéchauffeur. In 2021 begon de Taliban jouw vader om samenwerking te vragen, i.c. ze wilden dat hij explosieven zou vervoeren in de wagen en vervolgens een aanslag zou plegen tegen Gul Karim. Uw vader ging hier niet op in. De Taliban kwam meermaals langs bij jullie thuis om hun verzoek te herhalen, drie keer werd hierbij een dreigbrief achtergelaten. Uw vader verdween een tiental dagen voor de machtsovername. Jij vreest bij een terugkeer repercussies door de Taliban (CGVS, p. 17; p. 26).

Om redenen die hieronder zullen worden uiteengezet, moet echter worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan jouw asielrelaas en jouw beweerde vrees.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202211Q35EUAACOIQueryResponseAfghanistanupdate1July31October2022.pdf> en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken en er is geen enkele aanwijzing voorhanden om aan te nemen dat jij in de toekomst vervolging zou riskeren omwille van jouw familieband met je vader. Je maakt geheel niet aannemelijk dat jij specifiek het risico loopt om door de taliban te worden gevisieerd, de door jou aangebrachte vervolgingsfeiten in Afghanistan kunnen immers niet als geloofwaardig worden beschouwd. Je haalt verder ook geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van je familie in de periode die volgde.

Wat dit betreft moet onderlijnd worden dat jouw verklaringen hieromtrent zeer onaannemelijk zijn.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat er geen geloof gehecht wordt aan het beeld dat je schetste van de dreigingen die jullie ontvangen zouden hebben van de Taliban noch van hun werkwijze hierrond. Zo claimde je dat de Taliban tot vier keer toe naar jullie huis is gekomen. Dit om telkens de boodschap te bezorgen aan jouw vader aangaande een aanslag die hij zou moeten plegen op Gul Karim. Dat jouw vader ten eerste nooit thuis was tijdens al deze verschillende bezoeken, over een periode van zeven maand, is minstens opvallend te noemen (CGVS, p. 21). Zeker gezien het feit je uitdrukkelijk verklaard hebt dat alle dorpingen weet hadden van het werk van je vader én jullie anti-Taliban houding. Dat niemand uit het overwegend pro-taliban dorp de Taliban zou ingelicht hebben wanneer je vader dan wel eens thuis was is geenszins aannemelijk, zeker gezien je ook verklaarde dat de meeste informatie die de Taliban kreeg via de dorpingen zelf kwam (CGVS, p. 22).

Ook uit volgende blijkt dat de verschillende 'dreigingen' zeer amateuristisch uitgevoerd zijn. Bij hun eerste bezoek kwam zij de brief afgeven en gingen hierna weer weg wanneer ze een tweede keer langskwamen zouden ze de woning direct zijn binnengevallen en bijzonder hardhandig opgetreden hebben. Zo zou jij hierbij fysiek zijn aangevallen en met een mes verwond zijn (CGVS p. 19). Kan opgemerkt worden dat dit blote beweringen betreffen van jouw kant uit. Je legde dan wel een kopie van een ziekenhuisattest neer, uit de vertaling hiervan blijkt nergens dat jij omwille van deze feiten in het ziekenhuis gelegen hebt. Hier valt louter in terug te vinden dat je in geval van nood of bij dringende gevallen kan terugkomen voor verzorging, niets meer en niets minder (CGVS, p. 15). Wat er ook van zij, het gaat hier ook niet om een origineel document, waardoor de authenticiteit van dit stuk niet kan worden nagegaan. Na de twee eerste bezoeken nam de Taliban de moeite om nog tweemaal langs te komen. Deze keer verliepen de bezoeken dan weer vreedzaam. Jou geconfronteerd met deze warm-koude aanpak van de Taliban verklaarde je gedacht te hebben dat de Taliban nu terug rustig tewerk ging omdat jij er vanuit ging dat zij dachten dat jullie de nodige lessen zouden getrokken hebben uit het agressieve tweede bezoek. Dit ontbreekt echter

elke logica want ook na het tweede, bijzonder agressieve bezoek, werd totaal geen gevolg geven aan de eis die ze al herhaaldelijk hadden gesteld. Dat zij bovendien bij enkel het tweede bezoekje een huiszoeking deden maar niet bij het eerste noch bij het derde en vierde is bovendien ook volstrekt onlogisch (CGVS, p. 20-21).

Dient onderlijnd te worden dat er tevens aanzienlijke periodes verstreken zijn tussen de vermeende bezoekjes van de Taliban bij jullie thuis. Zo zijn zij over een periode van zeven maanden vier keer langsgesproken en lieten zij drie verschillende dreigbrieven achter. In al deze dreigbrieven valt terug te vinden dat de Taliban, bij gebrek aan het opvolgen van hun verzoeken, de familie zullen vervolgen / doden (CGVS, p. 16). Dat de Taliban overigens telkens genoeg nam met een dreigbrief af te geven aan de kinderen van het huis, hopen dat jullie deze correct zouden bezorgen aan jullie vader is ook ongeloofwaardig. Zo verklaarde je dat jouw kleinere broer of zus telkens de deur open deden en de boodschap van de Taliban in ontvangst namen. Jouw kleinere broer S. (...) was op dat eigenste moment tien jaar en jouw zus S. (...) was op dat moment acht jaar. Dat de Taliban deze brieven gewoon zou meegeven aan zulke jonge kindjes en zich voor het overige amper tot geen moeite zouden getroosten om na te gaan of uw vader effectief werd ingelicht is weinig aannemelijk. Jou opnieuw gevraagd hoe dat in zijn werk ging toen zij voor de zoveelste keer aan de deur stonden en hetzelfde vroegen aan je broertje en zusje verklaarde je dat de Taliban aan je zusje vroegen of ze de vorige brief had afgegeven aan je vader. Zij antwoordde hen van wel. Dit werd dan zonder meer aangenomen, jouw zusje kreeg nogmaals de boodschap ook de volgende brief af te geven waarna de Taliban gewoon vertrokken (CGVS, p. 23). Deze manier van werken doet de wenkbrouwen fronsen. Dat zij het vertrouwen van de overdracht van deze brieven zouden leggen in de handen van kinderen tussen acht en tien jaar is ongeloofwaardig.

Wat betreft de dreigbrieven zelf kan ook hier maar weinig geloof gehecht worden. Uit een vertaling van de laatste dreigbrief die werd afgegeven blijkt bovendien dat jouw vader werd aangesproken met 'broer'. Jou gevraagd waarom zij plots zo een amicale toon zouden aanslaan in hun derde dreigbrief verklaarde je dat dit een techniek was. Zo zou de Taliban eerst een zachte toon proberen om je vader vervolgens te overtuigen (CGVS, p. 23). Het zal niet verbazen dat deze uitleg het CGVS niet kan overtuigen daar dit absoluut niet strookt met de normale werkwijze en karaktereigenschappen van de Taliban. Dat zij bovendien deze zachtvaardige techniek zouden toepassen om je vader te overtuigen strookt ook niet met de beweerdde bijzonder agressieve inval bij jou thuis tijdens hun tweede bezoek. Dat ze bovendien deze vriendelijke toon pas bij de laatste dreigbrief zouden hanteren is daarnaast niet logisch. Immers zou verwacht worden dat ze eerst deze techniek zouden toepassen alvorens een meer agressieve en drukkende weg in te slaan.

Dat je deze drie vermeende dreigbrieven voorlegde verandert ten slotte niets aan voorgaande. Hier moet worden vastgesteld dat het louter kopieën betreffen waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van jouw relaas.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat het extreem bevreemdend is dat jouw vader geen aandacht gaf aan de verschillende dreigingen die jullie ontvingen. Jullie brachten hem hier nochtans telkens van op de hoogte, zowel van de bezoekjes alsook van de brieven. Jouw vader las deze brieven, niets meer niets minder, zo verklaarde je (CGVS, p. 20). Menig vragen kunnen gesteld worden bij dit feit, zeker daar jij verklaarde dat reeds in de eerste dreigbrief, alsook in de twee daarop volgende, uitdrukkelijk doodsbedreigingen naar jullie volledige gezin werden geuit (CGVS, p. 16) én jij bovendien na het tweede bezoek van de Taliban afgevoerd zou zijn naar het ziekenhuis nadat je tijdens dit huisbezoek met een mes werd verwond. Kan minstens verwacht worden dat jouw vader, zelfs al zou hij niet willen samenwerken met de Taliban, maatregelen getroffen zou hebben om jullie, zijn familie, dan toch in veiligheid te brengen. Dat hij bovendien zonder meer bleef verder werken voor Gul Karim, ook Gul Karim zelf niet zou hebben verwittigd en het naliet ook ten aanzien van hemzelf veiligheidsmaatregelen te nemen (CGVS, p. 20), tart verder elke verbeelding en zet de geloofwaardigheid van jouw relaas eens te meer op losse schroeven.

Kan hier ook nog opgemerkt worden dat de timing van de Taliban hun acties minstens opvallend genoemd kan worden daar jij en je familie al jaren in een dorp woonde dat overwegend pro-Taliban was. Jouw vader werkte reeds een decennium voor Gul Karim en iedereen in het dorp was op de hoogte van jullie houding ten aanzien van de Taliban en de job die je vader deed (CGVS, p. 12-13). Waarom de Taliban jullie dan nu plots zou zijn beginnen lastigvallen terwijl jullie voordien nooit eerder problemen kenden, is geenszins duidelijk. Eerst verklaarde je dat jij hier onmogelijk een antwoord op kon geven omdat je te jong was. Later verklaarde je dat dit zo was omdat de Taliban voelde dat de machtsovername eraan zat te komen en ze

deze keer echt de touwtjes in handen zouden hebben. Dit is niet ernstig. Er kan verondersteld worden dat, indien je vader daadwerkelijk in het vizier stond van de Taliban, zij over de jaren heen ten minste reeds iets van actie zouden ondernomen hebben (CGVS, p. 23).

Dat de Taliban gewoon telkens via brieven dezelfde bedreigingen zou uiten, zonder hier verder enig gevolg aan te geven, kan niet worden aangenomen ingeval van een waarachtig relaas. Door jullie telkens op schriftelijke wijze te informeren van hun intenties gaven ze jullie immers herhaaldelijk de kans aan hen te ontsnappen, wat hun doel dan ook compleet zou voorbijschieten. Dit zet verder jouw geloofwaardigheid duidelijk op de helling.

Dat je er ten slotte ook probleemloos in slaagde je huis en later het land uit te reizen, wijst er eens te meer op dat van een persoonlijke vervolging uitgaande van de Taliban, zoals jij wilt laten uitschijnen, geen sprake is.

Daar, gelet op voorgaande, jij geenszins hebt weten te overtuigen van de feiten die jij en jouw familie in Afghanistan zouden hebben meegemaakt, kan evenmin geloof worden gehecht aan jouw bewering dat jouw papa door de Taliban werd opgepakt, mogelijks gedood. Aangaande de verdwijning van jouw papa kom je bovendien ook niet verder dan het uiten van blote beweringen. Voorts blijkt dat je absoluut geen idee hebt waar je vader momenteel is. Je verklaarde dat hij verdwenen is uit Afghanistan (CGVS, p. 8). Voor zover het zou vaststaan dat jouw papa verdwenen is, quod non, uit geen enkele verklaring blijkt dat dit verband zou houden met zijn werk en/of de Taliban.

Evenmin haal je geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat je in Afghanistan achtergebleven familieleden op heden worden vervolgd. Sinds jouw vertrek zijn jouw overgebleven familieleden verhuisd naar je oom en maakten zij zelf niets meer mee (CGVS, p. 25). Je verklaarde dat je via een oude klasgenoot uit Afghanistan hoorde dat na jullie vertrek uit Afghanistan Taliban leden nog eenmalig langskwamen bij jullie thuis toen iedereen reeds het huis verlaten had. Zij sloegen jullie huis kort en klein (CGVS, p. 24). Dient opgemerkt te worden dat ook dit blote beweringen zijn van jouw kant uit. Jij linkt deze gebeurtenis bovendien aan de problemen die jullie voordien zouden gekend hebben met de Taliban en waaraan, zoals hierboven duidelijk werd aangehaald, geen geloof kan worden gehecht.

Dat de Taliban na jullie vertrek uit de woning nogmaals zou langsgesproken zijn, kan ook gelet op volgende niet worden aangenomen. Het lijkt hier immers een bijzondere onlogische actie van de Taliban. Waarom zij de moeite namen om vier keer langs te komen, verspreid over meerdere maanden en hierbij verschillende brieven opgesteld zouden hebben maar verder geen concrete actie ondernomen zouden hebben, om dan pas 3 à 4 maanden nadat jullie allemaal het huis verlieten, opnieuw langs te komen en het te vernielen, is niet duidelijk. Dit terzijde, in het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde je bovendien uitdrukkelijk dat het goed gaat met je moeder (CGVS, p. 12) en er geen sprake is van vervolging ten aanzien van hen. Je toont verder ook niet aan dat jij in geval van terugkeer wél zou worden vervolgd. Kan hier overigens nogmaals worden opgemerkt dat je zelf verklaarde dat het hele dorp pro Taliban was (zie supra). Dat de Taliban dan niet zou weten dat jullie allen al maanden eerder de woning verlieten én bovendien jullie niet zou weten te traceren bij maternale oom is ook niet geloofwaardig. (CGVS, p. 21).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar

voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berylbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger

toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je naar school, de madrassa en de moskee geweest te zijn in Afghanistan. Je speelde cricket en badminton en je hebt nog contact met je familie en mensen uit je dorp. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Ook de door jou voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. De (kopieën van de) taskara's van jou en je familieleden, het rijbewijs van je vader en jouw vaccinatiekaart bevestigen hoogstens louter jullie persoonsgegevens, jouw vader zijn rijbewijs en jouw verkregen vaccinaties, niets meer niets minder. De door jou neergelegde documenten met betrekking tot je vader zijn zogenaamde werkactiviteiten als politieagent van parlementslid Gul Karim zijn niet in staat om jouw verklaringen te onderbouwen. Aan de voorgelegde documenten, waarmee je je vaders werkactiviteiten wenst te staven, kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Daarbij gaat het in deze niet om originele documenten, waardoor de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig konden worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat ook de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, die aan het CGVS werden overgemaakt op 13 maart 2023, evenmin een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van jouw verzoek. De opmerkingen betreffen slechts enkele aanvullingen op zinsconstructies, correcties aangaande de schrijfwijze van de namen van jouw zus, mama, de malik en Mohammad Rashi alsook aangaande de dorpen Lontangi of Nasro Qalai, Dousaraka en Khewa. Deze bevatten geen inhoudelijke wijzigingen ten aanzien van jouw vluchtmotieven noch toevoegingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na erop gewezen te hebben dat zijn identiteit, nationaliteit en afkomst uit het dorp Qalai Shahi, gelegen in de provincie Nangarhar te Afghanistan, niet wordt betwist en dat evenmin wordt betwist dat zijn vader als privéchauffeur en veiligheidsagent werkte voor de parlementariër Gul Karim, tracht verzoeker de motieven van de bestreden beslissing over de handelswijze van de taliban als volgt te weerleggen:

"Verzoeker wenst eerst en vooral te onderlijnen dat het voor hem onmogelijk is om de handelswijze van de Taliban uit te leggen, aangezien hij de intenties, plannen en strategieën van de Taliban niet kent. Men kan niet verwachten van een asielzoeker dat hij de handelingen en beslissingen van zijn belagers uitlegt. Dit geldt in het bijzonder in huidig geval, aangezien de Talibanleden handelen naar hun eigen zin en dit op een onverwachte manier. De aannemelijkheid van een handelswijze is afhankelijk van verschillende, externe, factoren, waardoor de aannemelijkheid van een handelswijze moeilijk te beoordelen is door een buitenstaander.

Verzoeker kan wel mogelijke verklaringen geven om de handelswijze van de Taliban uit te leggen.

Ondanks het feit dat de dorpelingen voor het grotendeels Talibangezind waren, was de manoeuvre van de Taliban in het dorp van verzoeker redelijk beperkt. Verzoeker heeft duidelijk uitgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat er een aanwezigheid was van de overheidsdiensten in zijn regio, en dat de Taliban hierdoor hun eigen regels niet konden opleggen (NPO, p. 14). Verzoeker heeft ook duidelijk uitgelegd de overheidsdiensten veiligheidsposten hadden aan de twee uiteinden van zijn dorp, dat trouwens heel klein was (NPO, p. 14).

Verzoeker legt ook uit dat de bedreigingen in de maanden voor de machtsovername geformuleerd werden. De Taliban was op dat moment volop bezig met de strijd tegen de voormalige overheid zodat de bedreigingen jegens de familie van verzoeker niet hun enige prioriteit waren. Verzoeker heeft ook uitgelegd dat de Taliban de familie pas enkele maanden voor de machtsovername is begonnen viseren, omdat zij op dat moment meer en meer macht hadden (NPO, p. 23).

Voor wat betreft het feit dat de Talibanleden gekomen zijn wanneer de vader van verzoeker niet thuis was, legt verzoeker uit dat zijn vader bijna nooit thuis verbleef.

Verder legt verzoeker uit dat de Taliban op verschillende manieren probeerde om de vader van verzoeker te overtuigen om zich tot hen aan te sluiten. Zij hebben zowel de zachte, als de meer agressieve manier gebruikt. Verzoeker legt verder uit dat hij persoonlijk aangevallen werd tijdens de huiszoeking omdat hij gedurfd had om vragen te stellen aan de Talibanleden, wat duidelijk niet geapprecieerd werd (NPO, p. 19 : "(...)"). Bij het neerleggen van de volgende dreigbrieven, heeft verzoeker de Talibanleden niet gezien. Verzoeker heeft ook uitgelegd wat volgt : "(...)" (NPO, p. 23).

Verzoeker heeft ook duidelijk uitgelegd dat de familie, bij de neerlegging van de derde dreigbrief, zich verstopt had (NPO, p. 21 : "(...)").

Hoe dan ook, wenst verzoeker de nadruk te leggen op de heel gedetailleerde en uitvoerige verklaringen die hij afgelegd heeft betreffende de huiszoekingen en de bedreigingen (zie o.a. NPO, p. 19)."

Tegen de motieven van de bestreden beslissing waarom de adjunct-commissaris meent dat de reactie van zijn vader niet aannemelijk is, voert verzoeker het volgende aan:

“Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij hier een subjectieve analyse maakt van het temperament en het karakter van de vader van verzoeker, zijn oprechtheid en de interesse die hij had in zijn familie. Door zich uit te spreken over de houding die de vader ten opzichte van zijn familie zou moeten hebben gehad of de keuzes die hij had moeten leggen, overschrijdt de tegenpartij duidelijk het objectief karakter van de analyse die zij van een asiëldossier moet verrichten, wat volstrekt onaanvaardbaar is.

Verzoeker legt uit dat zijn vader weinig achtung had voor het lot van zijn familie. Hijzelf voelde zich beschermd door het feit dat hij voor de overheid werkte en dacht niet dat zijn familie ook gevaar zou lopen (NPO, p. 20 : “(...)”, NPO, p. 21 : “(...”).

Verzoeker heeft ook duidelijk uitgelegd dat zijn vader geen andere keuze had dan zijn werk verder te zetten en dat hij gezegd had aan Gul Karim dat hij dreigbrieven kreeg, die hem aanraade om de dreigbrieven te negeren (NPO, p. 24).”

Over de huidige situatie van zijn familie stelt verzoeker nog het volgende:

“De tegenpartij meent dat de familieleden van verzoeker momenteel geen problemen ondervinden in Afghanistan :

(...)

Eerst en vooral dient er opgemerkt te worden dat de moeder en broers en zussen van verzoeker momenteel bij de maternale oom van verzoeker verblijven in een ander dorp, Darunta, in de provincie Behsud (NPO, p. 11 en 12), dat ver van zijn eigen dorp ligt (NPO, p. 24, anderhalf uur met de auto). Zij zijn 3 dagen voor de machtsovername verhuisd, op het moment dat verzoeker vertrokken is uit Afghanistan (NPO, p. 12). Verzoeker heeft trouwens heel duidelijk uitgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat zijn moeder en broers en zussen niet konden terugkeren naar hun dorp “omwille van de Taliban” (NPO, p. 12).

Verzoeker meent dan ook dat er geen verdere repercussies zijn geweest, omdat de Taliban weet dat zijn familie niet meer in het dorp leeft (NPO, p. 21 : “(...)”, zie ook NPO, p. 25). Zij zijn trouwens naar het huis van verzoeker gegaan en hebben alles vernield (NPO, p. 24).”

Verzoeker besluit:

“In het licht van wat voorafgaat, blijkt duidelijk dat de tegenpartij het relaas van verzoeker onvoldoende serieus heeft bestudeerd. De tegenpartij hanteert een ethnocentrische analyse van het relaas van verzoeker, maar houdt geen rekening met de specifieke context in Afghanistan : de gebruiken in de Pashtun-cultuur, de algemene veiligheidssituatie, o.a. voor personen die voor de overheid werkten, de leeftijd van verzoeker wanneer hij nog in Afghanistan was, enz.

Verzoeker meent ook dat de tegenpartij een extreem strikte lezing doet van de verklaringen van verzoeker.”

Vervolgens kaart verzoeker de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering aan. Hij stipt aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2021 en sinds anderhalf jaar in Europa verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemtoont zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, alsook Engels en Frans spreekt, sinds zijn aankomst in België naar school gaat, veel Belgische vrienden heeft en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij omwille van zijn verwestering vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving, aldus verzoeker, die ook nog meegeeft dat hij actief is op sociale media. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asiëlaanvraag te hebben ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *sharia*-wet. In dit verband stipt verzoeker nog aan dat de behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer in Afghanistan de laatste jaren uitvoerig werd besproken en gedocumenteerd, ter staving waarvan hij citeert uit diverse bronnen, maar dat er een jaar na de regimeverandering nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders. Wel vreest hij dat de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijk zeer ernstig zullen zijn aangezien de taliban nu de volledige macht hebben in Afghanistan en de *sharia*-wet streng toepassen. Hij wijst ook nog op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022.

Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel, waarvan hij meent dat dit hem dient gegund te worden.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoeker uitgebreid toelichting bij de huidige humanitaire crisis en hongersnood in Afghanistan en over het gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban. Hij meent dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Ten slotte voert verzoeker een omstandig betoog inzake artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat er sprake is van incorrecte of gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse en analyseert het willekeurig geweld in Afghanistan met verwijzingen naar algemene informatie, waaruit hij concludeert dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt.

2.2. Stukken

2.2.1. In de inventaris van de stukken bij het verzoekschrift refereert verzoeker aan het rapport "*Afghanistan: risques au retour liés à l'occidentalisation*" van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 3).

2.2.2. Op 20 november 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) aan zijn asielrelaas en zijn beweerde vrees geen enkel geloof kan worden gehecht nu (i) het loutere feit dat hij een familielid is van een medewerker van de voormalige overheid onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken en er geen enkele aanwijzing voorhanden is om aan te nemen dat hij in de toekomst vervolging zou riskeren omwille van zijn familieband met zijn vader, (ii) er geen geloof gehecht wordt aan het beeld dat hij schetste van de dreigingen die zij van de taliban ontvangen zouden hebben noch van hun werkwijze hierrond, (iii) ook aan de dreigbrieven zelf maar weinig geloof gehecht kan worden, (iv) het extreem bevreemdend is dat zijn vader geen aandacht gaf aan de verschillende dreigingen die zij ontvingen, (v) de timing van de acties van de taliban minstens opvallend genoemd kan worden, (vi) niet kan worden aangenomen dat de taliban gewoon telkens via brieven dezelfde bedreigingen zouden uiten zonder hier verder enig gevolg aan te geven, (vii) hij er probleemloos in slaagde zijn huis en later het land uit te reizen, (viii) zijn overgebleven familieleden sinds zijn vertrek verhuisd zijn naar zijn oom en zelf niets meer meemaakten en (ix) niet kan worden aangenomen dat de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan bij hem thuis zijn langsgelopen en het huis kort en klein sloegen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijnen hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en omdat (D) de door hem voorgelegde documenten en de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud op het voorgaande geen ander licht kunnen werpen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omdat zijn familie bedreigd werd door de taliban omwille van het werk van zijn vader als privéchauffeur en veiligheidsagent voor het parlementslid Gul Karim. Op 13 februari 2021 zou een gemaskerde taliban-strijder bij hem thuis een dreigbrief hebben afgegeven waarin zijn vader gevraagd werd om explosieven mee te nemen in de auto waarmee hij Gul Karim vervoerde. Drie maanden later zouden er weer talibanleden bij hem thuis zijn gekomen en verzoeker in zijn been gesneden hebben. Op 12 juni 2021 zouden ze een derde keer naar zijn huis zijn gekomen en een tweede dreigbrief hebben afgegeven, met dezelfde boodschap als de eerste. Op 1 juli 2021 zouden ze een derde dreigbrief hebben afgegeven met alweer dezelfde boodschap. Eind juli 2021 zou verzoekers vader naar zijn werk zijn vertrokken en nooit meer terug zijn gekomen. Verzoeker verklaart geen idee te hebben waar zijn vader is en of hij nog in leven is. Een aantal dagen na de verdwijning van zijn vader en vlak voor de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, zou verzoeker Afghanistan verlaten hebben. Sinds zijn vertrek zouden zijn moeder, broers en zussen verhuisd zijn naar zijn maternale oom. Via een dorpeling zou verzoeker gehoord hebben dat de taliban nog eens bij hem thuis zijn langsgekomen en het hele huis vernield hebben.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst kan de adjunct-commissaris worden bijgetreden waar hij er in de bestreden beslissing op wijst dat het loutere feit dat verzoeker een familielid is van een medewerker van de voormalige overheid onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. Verzoeker toont het tegenovergestelde niet aan en merkt bijgevolg niet dienstig op dat zijn identiteit, nationaliteit en afkomst uit het dorp Qalai Shahi, gelegen in de provincie Nangarhar te Afghanistan, niet wordt betwist en dat evenmin wordt betwist dat zijn vader als privéchauffeur en veiligheidsagent werkte voor de parlementariër Gul Karim.

Voorts wijst de adjunct-commissaris er op dat er geen geloof gehecht wordt aan het beeld dat verzoeker schetste van de dreigingen die zijn familie van de taliban ontvangen zou hebben noch van hun werkwijze hierrond. Zij licht dit in de bestreden beslissing als volgt nader toe:

“Zo claimde je dat de Taliban tot vier keer toe naar jullie huis is gekomen. Dit om telkens de boodschap te bezorgen aan jouw vader aangaande een aanslag die hij zou moeten plegen op Gul Karim. Dat jouw vader ten eerste nooit thuis was tijdens al deze verschillende bezoeken, over een periode van zeven maanden, is minstens opvallend te noemen (CGVS, p. 21). Zeker gezien het feit je uitdrukkelijk verklaard hebt dat alle dorpelingen weet hadden van het werk van je vader én jullie anti-Taliban houding. Dat niemand uit het overwegend pro-taliban dorp de Taliban zou ingelicht hebben wanneer je vader dan wel eens thuis was is geenszins aannemelijk, zeker gezien je ook verklaarde dat de meeste informatie die de Taliban kreeg via de dorpelingen zelf kwam (CGVS, p. 22).

Ook uit volgende blijkt dat de verschillende ‘dreigingen’ zeer amateuristisch uitgevoerd zijn. Bij hun eerste bezoek kwam zij de brief afgeven en gingen hierna weer weg wanneer ze een tweede keer langskwamen zouden ze de woning direct zijn binnengevallen en bijzonder hardhandig opgetreden hebben. Zo zou jij hierbij fysiek zijn aangevallen en met een mes verwond zijn (CGVS p. 19). Kan opgemerkt worden dat dit blote beweringen betreffen van jouw kant uit. Je legde dan wel een kopie van een ziekenhuisattest neer, uit de vertaling hiervan blijkt nergens dat jij omwille van deze feiten in het ziekenhuis gelegen hebt. Hier valt louter in terug te vinden dat je in geval van nood of bij dringende gevallen kan terugkomen voor verzorging, niets meer en niets minder (CGVS, p. 15). Wat er ook van zij, het gaat hier ook niet om een origineel document, waardoor de authenticiteit van dit stuk niet kan worden nagegaan. Na de twee eerste bezoeken nam de Taliban de moeite om nog tweemaal langs te komen. Deze keer verliepen de bezoeken dan weer vreedzaam. Jou geconfronteerd met deze warm-koude aanpak van de Taliban verklaarde je gedacht te hebben dat de Taliban nu terug rustig tewerk ging omdat jij er vanuit ging dat zij dachten dat jullie de nodige lessen zouden getrokken hebben uit het agressieve tweede bezoek. Dit ontbreekt echter elke logica want ook na het tweede, bijzonder agressieve bezoek, werd totaal geen gevolg geven aan de eis die ze al herhaaldelijk hadden gesteld. Dat zij bovendien bij enkel het tweede bezoekje een huiszoeking deden maar niet bij het eerste noch bij het derde en vierde is bovendien ook volstrekt onlogisch (CGVS, p. 20-21).

Dient onderlijnd te worden dat er tevens aanzienlijke periodes verstreken zijn tussen de vermeende bezoeken van de Taliban bij jullie thuis. Zo zijn zij over een periode van zeven maanden vier keer langsgelopen en lieten zij drie verschillende dreigbrieven achter. In al deze dreigbrieven valt terug te vinden dat de Taliban, bij gebrek aan het opvolgen van hun verzoeken, de familie zullen vervolgen / doden (CGVS, p. 16). Dat de Taliban overigens telkens genoeg nam met een dreigbrief af te geven aan de kinderen van het huis, hopende dat jullie deze correct zouden bezorgen aan jullie vader is ook ongeloofwaardig. Zo verklaarde je dat jouw kleinere broer of zus telkens de deur open deden en de boodschap van de Taliban in ontvangst namen. Jouw kleinere broer S. (...) was op dat eigenste moment tien jaar en jouw zus S. (...) was op dat moment acht jaar. Dat de Taliban deze brieven gewoon zou meegeven aan zulke jonge kindjes en zich voor het overige amper tot geen moeite zouden getroosten om na te gaan of uw vader effectief werd ingelicht is weinig aannemelijk. Jou opnieuw gevraagd hoe dat in zijn werk ging toen zij voor de zoveelste keer aan de deur stonden en hetzelfde vroegen aan je broertje en zusje verklaarde je dat de Taliban aan je zusje vroegen of ze de vorige brief had afgegeven aan je vader. Zij antwoordde hen van wel. Dit werd dan zonder meer aangenomen, jouw zusje kreeg nogmaals de boodschap ook de volgende brief af te geven waarna de Taliban gewoon vertrokken (CGVS, p. 23). Deze manier van werken doet de wenkbrouwen fronsen. Dat zij het vertrouwen van de overdracht van deze brieven zouden leggen in de handen van kinderen tussen acht en tien jaar is ongeloofwaardig. Wat betreft de dreigbrieven zelf kan ook hier maar weinig geloof gehecht worden. Uit een vertaling van de laatste dreigbrief die werd afgegeven blijkt bovendien dat jouw vader werd aangesproken met 'broer'. Jou gevraagd waarom zij plots zo een amicale toon zouden aanslaan in hun derde dreigbrief verklaarde je dat dit een techniek was. Zo zou de Taliban eerst een zachte toon proberen om je vader vervolgens te overtuigen (CGVS, p. 23). Het zal niet verbazen dat deze uitleg het CGVS niet kan overtuigen daar dit absoluut niet strookt met de normale werkwijze en karaktereigenschappen van de Taliban. Dat zij bovendien deze zachtaardige techniek zouden toepassen om je vader te overtuigen strookt ook niet met de beweerde bijzonder agressieve inval bij jou thuis tijdens hun tweede bezoek. Dat ze bovendien deze vriendelijke toon pas bij de laatste dreigbrief zouden hanteren is daarnaast niet logisch. Immers zou verwacht worden dat ze eerst deze techniek zouden toepassen alvorens een meer agressieve en drukkende weg in te slaan.

Dat je deze drie vermeende dreigbrieven voorlegde verandert ten slotte niets aan voorgaande. Hier moet worden vastgesteld dat het louter kopieën betreffen waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van jouw relaas.

(...)

Kan hier ook nog opgemerkt worden dat de timing van de Taliban hun acties minstens opvallend genoemd kan worden daar jij en je familie al jaren in een dorp woonde dat overwegend pro-Taliban was. Jouw vader werkte reeds een decennium voor Gul Karim en iedereen in het dorp was op de hoogte van jullie houding ten aanzien van de Taliban en de job die je vader deed (CGVS, p. 12-13). Waarom de Taliban jullie dan nu plots zou zijn beginnen lastigvallen terwijl jullie voordien nooit eerder problemen kenden, is geenszins duidelijk. Eerst verklaarde je dat jij hier onmogelijk een antwoord op kon geven omdat je te jong was. Later verklaarde je dat dit zo was omdat de Taliban voelde dat de machtsovername eraan zat te komen en ze deze keer echt de touwtjes in handen zouden hebben. Dit is niet ernstig. Er kan verondersteld worden dat, indien je vader daadwerkelijk in het vizier stond van de Taliban, zij over de jaren heen ten minste reeds iets van actie zouden ondernomen hebben (CGVS, p. 23).

Dat de Taliban gewoon telkens via brieven dezelfde bedreigingen zou uiten, zonder hier verder enig gevolg aan te geven, kan niet worden aangenomen ingeval van een waarachtig relaas. Door jullie telkens op schriftelijke wijze te informeren van hun intenties gaven ze jullie immers herhaaldelijk de kans aan hen te ontsnappen, wat hun doel dan ook compleet zou voorbijschieten. Dit zet verder jouw geloofwaardigheid duidelijk op de helling."

Door te onderlijnen dat het voor hem onmogelijk is om de handelswijze van de Taliban uit te leggen, enkele van zijn verklaringen louter te herhalen en te benadrukken dat hij heel gedetailleerde en uitvoerige verklaringen afgelegd heeft over de huiszoekingen en de bedreigingen, doet verzoeker geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen en overwegingen waaruit blijkt dat de door hem geschetste handelswijze van de Taliban niet aannemelijk is.

Waar verzoeker nog laat gelden dat de manoeuvreermarge van de Taliban in zijn dorp redelijk beperkt was door de aanwezigheid van de overheidsdiensten en de veiligheidsposten die deze hadden aan de twee uiteinden van zijn kleine dorp, verklaart hij niet hoe het komt dat niemand uit het overwegend pro-Taliban dorp de Taliban zou ingelicht hebben wanneer zijn vader thuis was, terwijl hij wel verklaarde dat de Taliban veel informatie kregen van de dorpingen die met hen meewerkten (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Zeker

indien de vader van verzoeker bijna nooit thuis verbleef, kan worden verwacht dat dit in een klein dorp geweten zou zijn en dat de taliban door de dorpingen die met hen meewerkten zouden willen worden geïnformeerd wanneer de vader van verzoeker dan wel thuis kwam opdat zij hem zouden kunnen komen opzoeken, *quod non*. Dat de manoeuvreermarge van de taliban in verzoekers dorp redelijk beperkt was, klemt overigens met de bewering in het verzoekschrift dat de taliban verzoekers familie pas enkele maanden voor de machtsovername is beginnen viseren omdat zij op dat moment meer en meer macht hadden. Met zijn betoog over de beperkte manoeuvreermarge van de taliban in zijn dorp verklaart verzoeker ook onvoldoende waarom de taliban zijn vader zo lange tijd met rust hadden gelaten en over de jaren heen niet ten minste al iets van actie ondernomen hadden tegen zijn vader, indien zij hem daadwerkelijk in het vizier hadden.

Waar verzoeker nog uitlegt dat de bedreigingen in de maanden voor de machtsovername geformuleerd werden en dat de taliban op dat moment volop bezig waren met de strijd tegen de voormalige overheid zodat de bedreigingen jegens zijn familie niet hun enige prioriteit waren, verklaart hij niet waarom zij dan de moeite deden om vier keer langs zijn huis te komen op een moment dat zijn vader niet thuis was, terwijl zij zich door de dorpingen die met hen meewerkten hadden kunnen laten informeren over de aanwezigheid van zijn vader.

Door verder nog uit te leggen dat de taliban zowel de zachte, als de meer agressieve manier gebruikt hebben om zijn vader te overtuigen om zich bij hen aan te sluiten, doet verzoeker niet de minste afbreuk aan de pertinente overwegingen in de bestreden beslissing op basis waarvan kan worden gesteld dat de verschillende dreigingen van de taliban zeer amateuristisch uitgevoerd waren. Dat de taliban bij het tweede huisbezoek bijzonder agressief waren en verzoeker aanvielen met een mes, maar bij de twee huisbezoeken daarna, nadat de vader van verzoeker aan hun verzoeken geen enkel gevolg had gegeven, louter een dreigbrief afgaven, tart alle logica, zeker aangezien in de dreigbrieven telkens stond dat verzoekers familie zou worden vervolgd of gedood indien hun verzoeken niet werden opgevolgd. De loutere omstandigheid dat verzoeker aan de taliban zou hebben gevraagd wat zij wilden van zijn vader kan deze gang van zaken niet verklaren.

Aldus slaagt verzoeker er niet in om de hierboven aangehaalde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Daarbij komt dat het weinig aannemelijk is dat de vader van verzoeker geen aandacht gaf aan de verschillende dreigingen van de taliban jegens zijn gezin. De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende pertinente toelichting:

“Jullie brachten hem hier nochtans telkens van op de hoogte, zowel van de bezoekjes alsook van de brieven. Jouw vader las deze brieven, niets meer niets minder, zo verklaarde je (CGVS, p. 20). Menig vragen kunnen gesteld worden bij dit feit, zeker daar jij verklaarde dat reeds in de eerste dreigbrief, alsook in de twee daarop volgende, uitdrukkelijk doodsb bedreigingen naar jullie volledige gezin werden geuit (CGVS, p. 16) én jij bovendien na het tweede bezoek van de Taliban afgevoerd zou zijn naar het ziekenhuis nadat je tijdens dit huisbezoek met een mes werd verwond. Kan minstens verwacht worden dat jouw vader, zelfs al zou hij niet willen samenwerken met de Taliban, maatregelen getroffen zou hebben om jullie, zijn familie, dan toch in veiligheid te brengen. Dat hij bovendien zonder meer bleef verder werken voor Gul Karim, (...) èn het naliet ook ten aanzien van hemzelf veiligheidsmaatregelen te nemen (CGVS, p. 20), tart verder elke verbeelding en zet de geloofwaardigheid van jouw relaas eens te meer op losse schroeven.”

Verzoeker legt uit dat zijn vader weinig achtung had voor het lot van zijn familie en dat zijn vader zichzelf beschermd voelde door het feit dat hij voor de overheid werkte en niet dacht dat zijn familie ook gevaar zou lopen. Dat laatste is gezien de reputatie van de taliban, de uitdrukkelijke bewoordingen in de dreigbrieven en zijn verklaring dat zijn vader bang was wat hij zag toen hij hem in het ziekenhuis kwam bezoeken (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20) volstrekt niet aannemelijk. Ook dat de vader van verzoeker zich beschermd voelde door het feit dat hij voor de overheid werkte, kan niet overtuigen nu verzoekers vader zelf diende in te staan voor de veiligheid van een parlamentslid en niet kan worden ingezien op welke wijze hij zelf tegen de taliban beschermd zou zijn omwille van zijn werk indien hij nergens op nuttige wijze van de bedreigingen jegens hem en zijn familie melding maakt. Verzoeker biedt hiervoor geen verklaring. De loutere verwijzing naar het temperament van zijn vader kan hiertoe niet volstaan.

Aldus slaagt verzoeker er ook niet in om deze motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn, te weerleggen of te ontkrachten.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

“Dat je er ten slotte ook probleemloos in slaagde je huis en later het land uit te reizen, wijst er eens te meer op dat van een persoonlijke vervolging uitgaande van de Taliban, zoals jij wilt laten uitschijnen, geen sprake is.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De adjunct-commissaris besluit in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Daar, gelet op voorgaande, jij geenszins hebt weten te overtuigen van de feiten die jij en jouw familie in Afghanistan zouden hebben meegemaakt, kan evenmin geloof worden gehecht aan jouw bewering dat jouw papa door de Taliban werd opgepakt, mogelijks gedood. Aangaande de verdwijning van jouw papa kom je bovendien ook niet verder dan het uiten van blote beweringen. Voorts blijkt dat je absoluut geen idee hebt waar je vader momenteel is. Je verklaarde dat hij verdwenen is uit Afghanistan (CGVS, p. 8). Voor zover het zou vaststaan dat jouw papa verdwenen is, quod non, uit geen enkele verklaring blijkt dat dit verband zou houden met zijn werk en/of de taliban.”

Gelet op deze overwegingen, die door verzoeker niet worden weerlegd, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift opmerkt dat het niet betwist lijkt te zijn dat zijn vader vermist is.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing nog als volgt overwogen:

“Evenmin haal je geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat je in Afghanistan achtergebleven familieleden op heden worden vervolgd. Sinds jouw vertrek zijn jouw overgebleven familieleden verhuisd naar je oom en maakten zij zelf niets meer mee (CGVS, p. 25). Je verklaarde dat je via een oude klasgenoot uit Afghanistan hoorde dat na jullie vertrek uit Afghanistan Taliban leden nog eenmalig langskwamen bij jullie thuis toen iedereen reeds het huis verlaten had. Zij sloegen jullie huis kort en klein (CGVS, p. 24). Dient opgemerkt te worden dat ook dit blote beweringen zijn van jouw kant uit. Jij linkt deze gebeurtenis bovendien aan de problemen die jullie voordien zouden gekend hebben met de Taliban en waaraan, zoals hierboven duidelijk werd aangehaald, geen geloof kan worden gehecht. Dat de Taliban na jullie vertrek uit de woning nogmaals zou langskomen zijn, kan ook gelet op volgende niet worden aangenomen. Het lijkt hier immers een bijzondere onlogische actie van de Taliban. Waarom zij de moeite namen om vier keer langs te komen, verspreid over meerdere maanden en hierbij verschillende brieven opgesteld zouden hebben maar verder geen concrete actie ondernomen zouden hebben, om dan pas 3 à 4 maanden nadat jullie allemaal het huis verlieten, opnieuw langs te komen en het te vernielen, is niet duidelijk. Dit terzijde, in het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde je bovendien uitdrukkelijk dat het goed gaat met je moeder (CGVS, p. 12) en er geen sprake is van vervolging ten aanzien van hen. Je toont verder ook niet aan dat jij in geval van terugkeer wél zou worden vervolgd. Kan hier overigens nogmaals worden opgemerkt dat je zelf verklaarde dat het hele dorp pro Taliban was (zie supra). Dat de Taliban dan niet zou weten dat jullie allen al maanden eerder de woning verlieten én bovendien jullie niet zou weten te traceren bij maternale oom is ook niet geloofwaardig. (CGVS, p. 21).”

Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van zijn verklaringen, namelijk dat zijn moeder, broers en zussen momenteel bij zijn maternale oom verblijven in een dorp dat ver van zijn eigen dorp ligt en niet konden terugkeren naar hun dorp omwille van de taliban en dat de taliban naar zijn huis zijn gegaan en alles vernield hebben, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hierover te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van deze elementen uit zijn asielrelaas weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de adjunct-commissaris niet. Aldus maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging geenszins aannemelijk, noch toont hij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de adjunct-commissaris van de door hem afgelegde verklaringen zonder de onjuistheid van deze beoordeling aan te tonen. De hierboven aangehaalde motieven blijven dan ook onverminderd overeind.

Het rapport *“Afghanistan: risques au retour liés à «l’occidentalisation»* van OSAR van 26 maart 2021 waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), heeft betrekking op de algemene situatie in Afghanistan en heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert. Bijgevolg kan dit stuk niet volstaan om deze feiten aan te tonen en om in hoofde van verzoeker tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen voor de taliban omwille van het werk van zijn vader als privéchauffeur en veiligheidsagent voor het parlementslid Gul Karim.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op de staatsgreep door de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of*

individuals”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat dit in zijn geval wel zo is.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Te dezen voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2021 en dat hij sinds anderhalf jaar in Europa verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld en aan diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemtoont zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, alsook Engels en Frans spreekt, sinds zijn aankomst in België naar school gaat, dat hij veel Belgische vrienden heeft en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij omwille van zijn verwestering vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving, aldus verzoeker, die ook nog meegeeft dat hij actief is op sociale media. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *sharia*-wet. In dit verband stipt verzoeker nog aan dat er nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders en wijst hij op een arrest van de Raad van 31 maart 2022.

Ondanks het feit dat hij kort voor zijn 16de verjaardag Afghanistan verliet en een deel van zijn vormende jaren in Europa en België doorbracht, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij in Afghanistan tot de zesde graad in het lager onderwijs naar school is gegaan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5) en dat hij Pashtou spreekt (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, Verklaring betreffende procedure, nr. 2). Hij verklaarde ook dat hij nog contact heeft met zijn moeder, broers en zussen in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12) waardoor kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over enig familiaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat hij twee jaar in België verblijft en hier een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot beweringen die hij op geen enkele wijze staaft, met name dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, alsook Engels en Frans spreekt, sinds zijn aankomst in België naar school gaat, veel Belgische vrienden heeft en actief is op sociale media.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn “*to play the game*” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker meent vervolgd te worden door de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn moeder, broers en zussen in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan worden gelijkgesteld.

Wat betreft verzoekers betoog over de strikte toepassing van de *sharia*-wet door de taliban, waarbij tevens verwijst naar het rapport "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*" van OSAR van 26 maart 2021 (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van zijn afwezigheid en terugkeer.

Verzoeker hekelt voorts dat er een jaar na de regimeverandering nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest met nr. 235 658 van 29 april 2020 en een arrest van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar hij geen *hazara* is en er nu meer informatie voorligt.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen voor de taliban omwille van het werk van zijn vader als privéchauffeur en veiligheidsagent voor het parlementslid Gul Karim en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De Raad wijst er opnieuw op dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar dat er naar zijn oordeel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen,

maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

De Raad herhaalt dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar dat er naar zijn oordeel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk

onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN